

We spelen zelfs de tikfouten erbij

Herboren Jan Decorte knoopt met 'Wintervögelchen' opnieuw aan bij zijn voorliefde voor Shakespeare.

Wouter Hillaert, De Morgen, 13 december 2008

Precies vijf jaar na zijn crisis bij de première van O death is Jan Decorte weer helemaal de oude. "Ik heb voor het eerst weer een stuk in "kindlijk Vlaams" geschreven. In amper vierhonderd minuten!"

In Wintervögelchen knoopt Decorte opnieuw aan bij zijn aloude voorliefde voor Shakespeare. Met A Winter's Tale koos hij wel niet meteen diens sterkste stuk om te bewerken. "Het valt in stukken uiteen, ja. Maar dat vind ik er net zo goed aan."

Decorte zit er in zijn Brusselse stamcafé Daring Man bij naar dagelijkse gewoonte: statig in zijn lange jas, achter een wijntje en met naast zich steun en toeverlaat Sigrid Vinks. Vrolijk strooit hij opmerkingen rond tegen al wie aan de toog komt plakken. Moet hij dan niet repeteren? "Moete gij niet eerst ne zoen geven?" Vragen staat bij Decorte vrij, maar zijn prijs is een kus.

We betalen prompt en proberen opnieuw. Of er aan Wintervögelchen niet gerepeteerd moet worden, nu hij voor het eerst weer samenwerkt met een hele acteursgroep. Of gaat het met Waas Gramser, Kris Van Trier en Herwig Ilegems van Compagnie Marius (met wie hij ooit Bêt noir en Sasja danse maakte) dan vanzelf?

"Ik kies alleen maar mensen aan wie ik niets hoeft uit te leggen", aldus Decorte. "En zij zijn echt goeie spelers, met een grote intelligentie en veel vertrouwen. Zij begrijpen meteen wat ik in mijn hoofd heb. Want ik haat repeteren. Zo hadden we pas nog een repetitie over de scèneovergangen, oervervelend! Die overgangen kunnen me echt niets schelen. Als er vragen komen, zeg ik dat ook. Dan lossen de problemen zichzelf op."

Zoveel moge duidelijk zijn: Decorte heeft zichzelf weer helemaal teruggevonden na wat hij zelf zijn "zotte periode" noemt. Die brak eind 2003 aan toen er vlak voor de première van zijn Oresteia-bewerking O Death bij het Toneelhuis iets in hem knapte. Omdat er niet langer te repeteren viel, moest de productie afgelast worden. In de psychiatrie schreef Decorte veel en verward, maar vanuit een grote noodzaak.

Het resultaat was de reeks "zeldzame werken", waarvan Decorte het stuk & in Avignon opvoerde in een habijt. Ook Burgaudine en Dieu & les esprits vivants speelden in een andere taal en met verwarde beelden. "Die stukken zijn de neerslag van mijn leven toen. Ik zat aan de grond." Pas met de mooie, uitgepuurde opera Dido & Aeneas kregen we twee jaar geleden opnieuw de kunstenaar in plaats van enkel de man te zien.

Brute mix

En vandaag kan zelfs Shakespeare weer. Hij is de auteur in wie Decorte het vaakst zijn spitse pennenmes heeft gezet, om er zijn eigen simpele taal uit los te snijden (zie kader). Van Een wintersprookje blijft het onbeslist wanneer het juist geschreven is, maar over de kwaliteit ervan zijn de meeste exegeten het wel eens. Het overspeldrama tussen de jaloerse koning Leontes van Sicilië, zijn vrouw Hermione en koning Polyxenes van Bohemen gaat door voor onaf, voor een brute mix tussen psychologisch drama en vrolijke komedie.

Het zal Decorte deren. "Naar de maatstaven van Willy Courteaux is het inderdaad een heel slecht stuk. Maar een well made play is aan mij ook niet besteed. Ik doe liever een worst written play, met heel grote stijlbreuken. Fantastisch hoe sprookjesachtig dat stuk is, en hoe wild. Die koning van Sicilië is zo'n zak!"

Hoe hebt u het stuk bewerkt? Waar focust u op?

Jan Decorte: "Zoals altijd heb ik de versie van Shakespeare één keer gelezen in het Engels. Daar begrijp ik dan maar één derde van, maar toch blijkt alles in mijn kop te zitten. In vierhonderd minuten heb ik dan mijn eigen versie geschreven. En daar komen we niet meer aan. Ik zeg niet dat die tekst perfect is, maar hij is zo uit mij gekomen en dat vind ik oké. Zelfs de tikfouten spelen we erbij."